

Mässa firades två gånger: fredag morgon enligt ett förslag i "Material för försöksverksamheten 3" och på söndagen, då vi upplevde stor glädje i gemenskapen med den gudstjänstfirande församlingen, som var talrik och i det närmaste fyllde kyrkan. Ändå var det enligt pastor loci "lite folk i kyrkan". Tänk om alla präster i vår kyrka kunde uttrycka sig så om antalet kyrkbesökare!

Den sedvanliga utflykten på söndagseftermiddagen gick till Munkviken, Luleå stifts ungdomsgård, skönt belägen med vid utsikt över skog och hav. Redogörelsen för dess tillkomst, som vi fick lyssna till, var ett vittnesbörd om människors offervilja och kärlek till Kristi kyrka. Det blev en underbar eftermiddag därute på Munkviken med bad, vila och umgänge. Ett annat tillfälle till rikt personligt umgänge var en afton i prostgården, där kontraktsprosten Olle Agrell och hans maka tog emot oss med öppen famn och undfägnade oss rikligen. Från den kvällen tänkar man också gärna tillbaka på vad Karin Peters berättade om de första försöken att åter göra tidegården levande i vår kyrka. Detta ligger nu mer än femtio år tillbaka i tiden.

Liksom de senaste årens koralveckor fick också denna i Lövånger sin prägel av det pågående arbetet med gudstjänstlivets förnyelse i vår kyrka. Detta ställer många problem och ställer mycket under debatt — detta kom tydligt till uttryck i Lövånger. Vad man väl nu önskar är att resultatet verkligen blir något som vänder strömmen, så att människor åter hittar vägen till kyrkan. Ty den stora glädje och tacksamhet man kände, när man bröt upp från Lövånger och vände tillbaka hem, det var över att i tideböner och gudstjänster ha fått uppleva kyrkans egen sång — såsom Ragnar Holte uttryckte det i sitt föredrag — som en avslöjare av en högre verklighet och som bärare av det andliga livets egen puls. Det var detta som gjorde veckan så oändligt rik. Och den upplevelsen gör ju hela livet rikt.

Stina Källqvist

KORALVECKAN 1973

S:t Sigfrids Folkhögskola är verkligen den bästa tänkbara plats för sådana här veckor. Inte minst därför att trakten är så tilldragande om sommaren. Folkhögskolan ligger några kilometer utanför Växjö och så gott som vid Helgasjöns strand. Efter några minuters promenad över åkrarna når man skolans badplats, som flera av oss dagligen utnyttjade med största nöje — till allt annat bjöd också veckan på soligt väder. Och går man längs sjöstranden till höger så når man efter ytterligare några minuters promenad över prunkande ängsmarker och genom yppig lövskog ner till den gamla sköna vasaborgen Kronoborg. Platsen — nu talar jag om folkhögskolan — är dock idealisk ur en viktigare synpunkt. Allt som rimligen kan behövas för genomförandet av en sån här musikvecka finns nämligen samlat kring en gräsmatta: matsal, logement, föreläsningssal med instrument och stereoanläggning, grupprum och fr. a. ett intimt kapell byggt av ett gammalt sädesmagasin (numera alltså platsen för Livets bröd!) med en utmärkt Hammarberg-orgel.

Årets vecka hade temat "Sion, lova din Gud — den sjungande församlingen" och arrangerades i samarbete med SKS och stiftets kyrkosångsförbund. Dagens timmar fick en angenäm omväxling av sjungna tideböner, praktiskt musicerande, meditation, samtal, föredrag och samvaro. Varje kväll avslutades med en musikstund i kapellet i samband med aftonbönen där några av koralveckans deltagare medverkade som organister. En kväll besökte vi Smålands museum i Växjö där vi gladdes oss åt den sällsamma klangen hos Cahman-orgeln från 1600-talet.

Något om föredragen. Jan Redin talade väl och tankeväckande kring ämnet "Församlingens roll teologiskt belyst", som han menade vara felformulerat. Församlingen tilldelas ingen roll i gudstjänsten eftersom det är församlingen som helhet som utför gudstjänsten och m.a.o. gör hela det liturgiska dramat. Den korporativa aspekten på gudstjänsten underströks kraftigt. Gudstjänstens grammatiska person är VI — inte JAG eller NI.

Hans Rudolf Simoneit, den tyske tonsätta-

ren och kyrkomusikern, besökte oss och kunde (trots kroppslig indisposition) ge oss levande framställning av olika former av flerstämmig församlingssång, som vi också prövade vid en kvällsmässa. (Hans tankar och musikaliska idéer om detta finns i häftet "Flerstämmig församlingssång" /Wessman 1970/. Egendommeligt att inte dessa musikaliska ting kommer till större användning hos oss.)

Sven-Erik Johnsson, lärare på skolan, manade under ämnet "Församlingssångens förnyelse" till sångövningar före gudstjänsterna. Kyrkomusikern och några korister bör ta plats i koret vid dessa övningar, som ska ha en personlig och familjär ton. Övningar före gudstjänst är bättre än särskilda övningar, då inte så många kommer. Under Sven-Eriks ledning arbetade vi sedan i grupp med olika frågor kring nya andliga sånger.

Hans-Göran Lilja ledde det praktiska musicerandet tillsammans med mig, som stod för inövningen av det gregorianska. Lilja höll också ett föredrag om kyrkokören där han betonade att sångarna om möjligt genom dirigentens stillsamma undervisning bör uppfatta sig som en del av församlingen. Lilja delgav koralveckan sina erfarenheter från sin egen praktik som körledare.

Lördagens föredrag hölls av Ragnar Holte som presenterade gamla och nya försök att levandegöra Psaltaren som församlingssång-bok.

Meditationerna skulle ha hållits av den berömdaste av prostar, G. A. Danell. Dessvärre hindrades han ofta av en fotskada. Men vid Högmässan på Kristi Förklarings dag i Växjö domkyrka kunde han lyckligtvis tjänstgöra och så fick koralveckan en liturgisk höjdpunkt på dess sista dag.

Många minns nog också med glädje en utfärd vi gjorde på söndagseftermiddagen till några unika kyrkor i Växjö närhet samt kvällen avslutande samkväm med Sven-Eriks spel på spilåpipa och andra former av trivsamt och anspråkslöst musicerande kring pokalerna.

Kursledaren Karl-Erik Wallin hade inte så många deltagare att hålla reda på den här gången. Men den skara som kom och som bestod av musikstuderande, kyrkomusiker, hemmafruar, prostar, alldeles vanliga präster och andra vanliga människor blev på ett ovanligt sätt sammansvetsad. Vi kände oss som en familj till slut och det rådde vemod över upprottet.

Sören Bolander